

El Tirant de rock a València va ser un èxit de públic malgrat la pluja

Passats per aigua

Un inoportú ruixat va obligar a suspendre el II Tirant de Rock, quan només havien actuat dos dels sis grups previstos. Tot i això, prop de deu mil persones ompliren la plaça de bous de València i reteren homenatge a Guillem Agulló.

A l'esquerra, Toni Nicolau, cantant del grup mallorquí Ocults. A la dreta, un moment de l'actuació dels valencians Intocablues Band.

RAFA GIL

El grup Al Tall cantà "A Miquel Grau" en homenatge a Guillem Agulló, el jove assassinat recentment pels feixistes. A la dreta, el públic jove que seguia el concert des de l'arena de la plaça participà activament en la festa.

RAFA GIL

Bon vespre. Són els Ocults. Venim de Mallorca. ¡Visca Mallorca! ¡Visca el País Valencià!". Amb aquestes paraules, cridades des de l'escenari per Toni Nicolau, començava la gran festa del rock català a València, el II Tirant de Rock organitzat per Acció Cultural del País Valencià. Passaven 20 minuts de les nou de la vesprada del dissabte 24 d'abril i ja hi havia més de cinc mil persones a la plaça de bous, amb moltes ganes de marxa. Un públic molt jove, amb senyeres i estelades, així com pancartes pertot arreu —moltes d'elles sobre l'assassinat de Guillem Agulló—, donaven al concert una significació especial que no s'havia volgut eludir. Tot era a punt per a una nit inoblí-

dable, si no haguera estat per la mala passada de la pluja.

Els Ocults caldejaren l'ambient. Amb les versions rockeres de cançons populars mallorquines i amb la peça *Xoriços, no*, en record de Guillem, van aixecar les primeres ovacions.

Dos quarts d'onze de la nit. Encara hi havia llargues cues per entrar al concert. Queien les primeres gotes. La grada de *vips* s'animava: periodistes, crítics musicals, mànagers i acompanyants dels grups participants, cantants com Joan Amèric o Bustamante, polítics com Josep Guia, arribaven disposats a seguir el concert.

Els Intocablues Band, l'únic grup valencià en cartell, sortia a l'escenari amb tota

la seua potència musical: onze músics, quatre d'ells amb instruments de vent, i un so de *rhythm & blues* força inèdit. El seu líder i cantant, Josep Miquel Medes, demanava que els animaren fent sonar les palmes rítmicament. Tot i que Medes reconeixia estar un poc afònic, l'actuació dels Intocablues va anar *in crescendo* musicalment fins a la peça que van dedicar a Guillem Agulló ("S'ha perdut una batalla però no la guerra"), que va aconseguir fer vibrar tothom.

Després vingueren els moments més emotius. El portaveu de la família Agulló, Toni Montesinos, va llegir un manifest, constantment interromput per crits a favor de Guillem. El text recordava que, si no

l'hagueren matat, Guillem Agulló hauria estat en la plaça, "i no és ací perquè els feixistes, amb l'únic llenguatge que coneixen, la violència, ens l'han assassinat". Els pares del jove mort escoltaven en silenci des de les grades. La lectura acabava amb una crida a fer servir el record i l'exemple de Guillem per a continuar la lluita.

Tot seguit eixiren els membres del grup Al Tall, que cantaren a capella la cançó "A Miquel Grau", composta en honor d'un militant antifranquista mort a Alacant l'any 1978. Fou seguida per tothom a peu dret i en un escrupolós silenci, mentre la pluja es feia més intensa. Un component

la gent amb les seues habituals carcasses de foc i cohets. Eren els diables de les colles de Vinaròs, Massalfassar i Benimaclet –en total una seixantena de persones–, que prengueren literalment la plaça al so insistent dels tambors. No estava anunciat, però, malgrat que l'aiguat començava a ser important, l'espectacle pirotècnic i de foc aconseguí el deliri dels joves que eren al mig de la plaça. Hauria estat el pròleg ideal per a les actuacions que quedaven encara: Els Pets, Umpah-pah, Kitsch i Lax'n Busto, tots quatre dels Principat, els grups que més expectació havien aixecat. Però els tècnics cobriren amb lones instruments

Cerdà, portaveu d'ACPV, anunciava des de l'escenari que, a contracor dels grups i de l'organització, no hi havia més remei que suspendre el Tirant de Rock. La decepció quedava marcada en milers de rostres joves, alguns dels quals havien fet molts quilòmetres en autobús per veure en directe els seus ídols musicals.

El president d'ACPV, Joan F. Mira, valorà molt, en una improvisada conferència de premsa, la resposta obtinguda –es vengueren unes 10.000 entrades, tot i que alguna gent no arribà a accedir al recinte perquè havia previst fer-ho més tard– i l'ambient de civisme i solidaritat que es

A l'esquerra, el portaveu de la família Agulló va llegir un manifest sobre la mort de Guillem. A la dreta, un exemple de l'ambient de la plaça.

RAFA GIL

A l'esquerra, les colles de diables van convertir la plaça en un infern de pólvora i foc. A la dreta, el president d'Acció Cultural del País Valencià, Joan Francesc Mira, fent una valoració positiva del concert, malgrat que la pluja havia obligat a tallar-lo abans d'hora.

RAFA GIL

del grup va donar públicament el condol a la família Agulló, "que ha hagut de pagar un cost tan alt per defensar les seues idees" i va advertir als joves assistents: "No cregueu el missatge que diu que ja està tot fet i que la lluita ja no té sentit. No s'ha acabat el temps de les reivindicacions. El país està per fer". Al Tall va anunciar que el disc que estan preparant, amb un clar contingut antiracista, el dedicaran a Guillem. El grup va interpretar el conegut "Cant dels maulets", i tancà la seva actuació amb la "Moixeranga".

I de sobte, la sorpresa: de la part alta de la plaça, eixiren uns quants "dimonis" llançant foc a gran altura, mentre d'altres éssers infernals sortien a l'arena a empaïtar

i equips de so, i s'obrí un llarg *impasse* mentre tothom esperava que la pluja amainés.

Res a fer, el temps s'havia aliat en contra. Uns quants centenars de joves aguantaren la mullena al mig de la plaça, corejant crits com ara "Ja no plou" –cada cop que semblava parar–, però la resta del públic s'aixoplugà com pogué a les parts cobertes de les grades o als passadissos interiors. Aquests quedaren totalment desbordats de gent que badava per les parades de begudes i de diferents organitzacions polítiques i socials. L'organització negociava amb els mànagers la possibilitat de reprendre el concert si la pluja parava, però a la una de la nit, després d'una hora i mitja, Agustí

visqué a la plaça de bous. Els organitzadors han explicat a EL TEMPS que repetir el concert és totalment impossible per qüestions d'agenda dels grups i per l'esforç d'iniciar de nou tot el procés de promoció. Això s'intentarà pal·liar aquest estiu amb un seguit de concerts més modestos quant al nombre de grups, a celebrar en diferents ciutats valencianes.

Sigui com sigui, el II Tirant de Rock va demostrar que l'interès pel rock català es manté a les comarques valencianes. Per tant, hi haurà una tercera i quarta edició del macroconcert, en anys pròxims, tot esperant que les condicions meteorològiques siguin més favorables.

Joan Vila i Triadú